

PA

U

S

E

PAUSE

จัดโดย

ไฟโต้บางกอก

ร่วมกับ

ฝ่ายนิทรรศการ หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

30 กรกฎาคม - 1 พฤศจิกายน 2558

ชั้น 9 หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

อั้ง ชง เหนียน

บูย ฮิว เพือก

เจต เอสกุเอตา

คิม ฮัก

เมย์ โทะ นาย

ศิลปินกลุ่ม MES 56

มินสเทรล ก๊วก ชัง เจีย

นฤเบศ วาดาวารี

นาซารุดดิน อับดุล อาเหม็ด

ฟาน กวง

ประทีป สุราทองไทย

โรเบิร์ต จ้าว เหรินฮุย

โสภาล เนียก

สุลียา ภูมิจึง

ยาซอน บานาล

สถานภาพของศิลปะภาพถ่ายถูกตีความและถ่ายทอดผ่านมุมมองหลังทางประวัติศาสตร์ศิลปะประวัติศาสตร์สังคม รวมทั้งประวัติศาสตร์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศแต่ละภูมิภาค โดยมีเจอนโซที่ ลิช เวลส์ กล่าวไว้ว่าขึ้นอยู่กับแรงดึงระหว่างภาพถ่ายในฐานะของการบันทึกกับภาพถ่ายในฐานะของการแสดงออกทางศิลปะของแต่ละคน ซึ่งเป็นหัวใจของข้อถกเถียงถึงสถานภาพในความเป็นศิลปะของภาพถ่าย ที่ดำเนินมาตลอดคริสต์ศตวรรษที่ 19 และ 20 มีข้อถกเถียงในคำอธิบายและข้อสรุปที่แตกต่างกันตามแต่บริบท ในทำนองเดียวกันข้อถกเถียงดังกล่าวก็ไม่ได้หยุดลงที่ศิลปะตะวันตก แต่ยังคงดำเนินไปบนพรมแดนอื่นๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งในส่วนเล็กๆ ของโลกอย่างภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ ภูมิภาคที่กล่าวได้ว่ามีความหลากหลายทางวัฒนธรรมสูง ส่งผลให้ประเด็นอย่าง “ความเป็นสิ่ง” (thingness) ที่ปรากฏในผลงานภาพถ่ายมีรายละเอียดภายในที่มีความแตกต่างกันออกไป บางครั้งท้าวล่วงความสำคัญเดิมๆ ที่มองว่าภาพถ่ายเป็นสื่อกลางของการสื่อสารทางสายตาเสียอีกด้วย เพราะสิ่ง (things) ที่เห็นในภูมิภาคนี้มักมีความเหมือนและความต่างแต่ทั้งในความเหมือนและความต่างเหล่านั้นมีชั้นต่างๆ มากันทำให้บ่อยครั้งที่ความเหมือนและความต่างสลับกันไปมา กล่าวคือในความเหมือนมีความต่าง ในความต่างกลับมีความคล้ายคลึงหรือเหมือนกัน

นิทรรศการภาพถ่ายร่วมสมัย PAUSE เป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลโฟโต้บางกอก 2015 ได้รับการสนับสนุนหลักของหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร โดยมีศิลปินเข้าร่วมได้แก่ อัง ชง เหมียน, บุษ อิ้ว เพือก, เจต เอสกูเอตา, คิม ฮัก, เมย์ โทะ นาย, ศิลปินกลุ่ม MES 56, มินสเทรา ก๊วก ชิง เจี้ย, นฤเบศ วาตราวี, นาซารุดดิน อับดุล อาเหม็ด, ฟาน กวง, ประทีป สุรากองไทย, โรเบิร์ต จ้าว เทรินฮุย, ไสภาล เนียก, สุลิยา ภูมิวง และ ยาชอน บานาล

นิทรรศการภาพถ่ายร่วมสมัย PAUSE เริ่มต้นนำเสนอบทสนทนาที่ดำเนินไปบนเรื่องราวและประเด็นในภูมิภาคผ่านมุมมองความคิดของศิลปินร่วมสมัยโดยปราศจากบทสรุปใดๆ 3 ผลงานที่ปรากฏจึงไม่ได้เป็นผลงานที่ยืนอยู่บนขนบปฏิบัติใดปฏิบัติหนึ่ง หากแต่เป็นการสะท้อนภาพที่เห็นและสิ่งที่คิดผ่านภาพถ่ายในแบบที่ภาพถ่ายถูกทบทวนซ้ำ และถ่ายทอดออกมาในหลากหลายรูปแบบเพื่อเป็นการเปิดรับความจริงใหม่ๆ ที่ควรรับรู้รับฟังจากเพื่อนๆ ที่เป็นเพื่อนบ้าน

PAUSE

Organised by
PhotoBangkok
in collaboration with
BACC Exhibition Dept.

30 July - 1 November 2015
9th floor, Bangkok Art and Culture Centre

Ang Song Nian
Bui Huu Phuoc
Jed Escueta
Kim Hak
May Co Naing
MES 56
Minstrel Kuik Ching Chieh
Naruebes Vadvaree
Nazaruddin Abdul Hamed
Phan Quang
Prateep Suthathongthai
Robert Zhao Renhui
Sophal Neak
Souliya Phoumivong
Yason Banal

The status of photography as art is interpreted and passed on through different art history, social history and cultural history of each country in each region. Liz Wells once states that the tension between the photograph as document and the personal expressivity of art has been at the heart of debates as to the status of photographer as art since 19th and 20th century. There are also debates in definition and conclusion in each context. In Western art, the debates never end but they depart to another territory including Southeast Asia, a sub-region of Asia with most intense cultural diversity. Therefore, there are diverse details of 'thingness' in photography that are beyond the common significance of photography as visual communication. 'things' in this region can be seen as similarity and difference. Within this region, there are light layers among them interchanging between similarity and difference.

PAUSE, a contemporary photography exhibition, is a part of PhotoBangkok festival 2015 with the support of Bangkok Art Cultural Centre. The artists in the exhibition are Ang Song Nian, Bui Huu Phuoc, Jed Escueta, Kim Hak, May Co Naing, MES 56, Minstrel Kuik Ching Chieh, Naruebes Vadvaree, Nazaruddin Abdul Hamed, Phan Quang, Prateep Suthathongthai, Robert Zhao Renhui, Sophal Neak, Souliya Phoumivong and Yason Banal.

This contemporary photography exhibition, PAUSE, introduces a sketch or a collage of stories and issues of the region through the artists' critical point of views without any conclusion. All exhibited artworks do not come from single disciplinary. They reflect visions and opinions that are re-contextualizing through photography in various medias in order to open our mind for new realities from our neighborhood.

MAY CO NAING

[Born 1984, Myanmar]

คนรุ่นใหม่ในพม่ายังคงรู้สึกว่าเป็นผู้รอดเหมือนที่พ่อแม่ของเรารู้สึก มันลำบากมากที่จะหายใจในสังคมของเราเหมือนอยู่ใต้น้ำ ความฝันของทุกคนคือการได้มีส่วนร่วมโดยตรงกับสถานการณ์ทางการเมืองและการเลือกตั้งที่กำลังจะมาถึงในเดือนพฤศจิกายน แล้วเราจะสามารถสุดหายใจสักๆ ได้เร็วๆ นี้หรือไม่ หลังจากที่ได้ถ่ายภาพหนุ่มสาวจากใต้น้ำ ฉันได้ถามพวกเขาว่ามันมีความหมายอย่างไร รู้สึกอย่างไร พวกเขาพูดถึงความคับข้องใจที่ตกงานหลังจากที่สำเร็จมาเรียนหนังสือมาเป็นสิบๆ ปี พูดถึงการต้องไปเมืองนอกเพื่อโอกาสในการประสบความสำเร็จในชีวิต และพูดถึงการต้องปิดปากเงียบและห้ามพูดความจริง

Like our parents, the younger generation in Myanmar still feel that we are kind of survivors. It is so hard to breathe in our society, just like underwater. Everybody's dream is directly related to the political situation and the coming elections in November. Shall we be able to take a big breath soon? After photographing a series of young people looking at life from underwater, I asked them what it meant for them, what they felt. They talked about their frustrations, about being jobless after studying sometimes a decade, about having to leave abroad to have a chance to succeed, about having to shut up and refrain to tell the truths.

งานของยาซอน บานาล พาเราไปสู่โครงสร้างส่วนลึกของภาพของโลกซึ่งหมุนเวียนระหว่างความเป็นท้องถิ่นและอยู่รอดจากการเปลี่ยนแปลง ซึ่งถูกยอมรับกันอย่างผิดๆ ว่ามันสืบพันธุ์กันอย่างสากล มันไม่ใช่ภาพที่เต็มไปด้วยจินตนาการที่ทำให้เราสนใจแต่มันคือการทำอะไรให้มีมันสอดคล้องกัน ประสานกับผ่านชิ้นส่วนต่างๆ ของสิ่งที่มีมันหลีกเลี่ยงไม่ได้แต่ได้ควบคุมการแพร่กระจายไว้แล้ว อีกนัยหนึ่งมันคือความคิดตามธรรมชาติ แรงดลใจ สภาพที่ถูกสกดทอนไปของสิ่งที่ปรากฏ เป็นความรีบด่วนหรือช่วงเวลาว่างที่หลุดมือไปแล้วจากนั้นขัดผิวให้เรียบด้วยการออกแบบเอาส่วนเกินที่ไม่ใช้ออกไป

โดย แพทริก วาอิส่า. All of the Form

Yason Banal's work is drawn to the deep structure of the global image, the kind that circulates translocally and survives translation, and so is misrecognized as coherent, or coherently universal. It is not, however, the image in the fullness of its conceit that intrigues; it is how it is made to cohere, to come together through bits and pieces of its inevitable but repressed dispersal, in other words, the abstraction of its nature as thing, its motif, the reductive condition of its appearance, and the instances or the intervals at which it fails to hold and therefore exfoliates like design so sleek it belies its surplus.

Patrick Flores, All of the Form

ANG SONG NIAN

(Born 1983, Singapore)

Sidewalk Easement เป็นการบันทึกภาพถ่ายสภาพที่อยู่อาศัยของชาวสิงคโปร์ที่มาตั้งหลักแหล่งอยู่ในอาคารห้องชุดที่รู้จักกันในชื่อ Housing Development Block (HDB) ส่วนมากเป็นพวกที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการพัฒนาการวางผังเมืองอย่างเป็นระบบของรัฐบาลในช่วงปีคริสต์ทศวรรษที่ 1980 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เศรษฐกิจของประเทศที่มีประวัติศาสตร์ยาวนับสิบปีได้ฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว หลายปีที่มีคนเข้ามาอยู่อาศัยที่อาคารห้องชุด HDB มีการวางของใช้ของตกแต่งและของส่วนตัวอย่างระเกะระกะด้านหน้าอาคารซึ่งค่อยๆ กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมของเมือง อาคารถูกอำพรางด้วยต้นไม้ที่รายรอบ เคชยะ อาคารห้องชุดยังเป็นที่ตั้งพื้นที่ทางศาสนาชั่วคราวและพื้นที่ที่อยู่อาศัย ภาพที่ปรากฏชวนให้คิดถึงคนที่น่าจะอาศัยในพื้นที่เหล่านี้และเหตุใด ในผลงานชุดนี้ข้อจำกัดทางเสรีภาพนั้นใกล้เคียงกับวิถีชีวิตเพื่อการยังชีพโดยมองไปที่ความไม่ยั่งยืน อุดมคติที่ผันแปรไปตามความจริง สิ่งที่เหลือจากการกระทำของมนุษย์ และสิ่งที่อาจจะสำคัญที่สุดคือเราบันทึกการที่เราปรับสภาพและทำตามสิ่งแวดล้อมที่เราอาศัยอยู่

Sidewalk Easement, 2010
Boon Lay Drive, Block 180

Sidewalk Easement is a photographic record of the improvised living spaces of the average Singaporean settlers in the local apartments also referred to as the Housing Development Block (HDB) flat. Many of these are a direct consequence of the local government's systematic city planning and development that began in the early 1980s, a time where the economic progression was at its rapidly growing stage in the country's young history. Over the years of settlement, these HDB apartments are adorned with a revealing clutter of functional, decorative, and personal objects. The facade of these flats are gradually integrating into the urban environment, camouflaged with surrounding trees, rubbish dumps, makeshift religious spots and living spaces. The images invite speculation about who could possibly be living in these spaces and why. In this series, the ideal of freedom from constraints rubs up against the practicalities of subsistence living. Putting a focus on impermanence, on ideals modified by reality, on marks left by human activity, and perhaps most importantly on how we shape and customize the environments in which we live.

“ALIVE” เป็นแนวคิดส่วนตัวของผมที่เปิดเผยความทรงจำที่ฝังใจจากภาพถ่ายเก่าและของใช้ในชีวิตประจำวันของครอบครัวชาวเขมร 40 ปีหลังยุคเขมรแดง

ตั้งแต่ตอนที่ผมเป็นเด็กอยู่กับปู่ย่า ผมจะได้ยินได้ฟังพ่อแม่ พี่น้อง และญาติของผมเล่าถึงอดีตที่เป็นประสบการณ์อันโหดร้าย ในปีพ.ศ. 2518 ช่วงล้มล้างรัฐบาลลอน นอล (Lon Nol) พ่อแม่และครอบครัวผมทิ้งภาพถ่ายจำนวนมากและบัตรประจำตัวต่างๆ เพื่อที่จะซ่อนประวัติภูมิหลังของตนเอง ไม่เช่นนั้นพวกเขาจะถูกฆ่าทันทีโดยฐานที่มีการศึกษา อย่างไรก็ตามก็มีหลายคนที่ยอมเสี่ยงเก็บภาพถ่ายเหล่านั้นไว้เพื่อระลึกถึงคนที่เขารักและของที่เขาหวงแหนซึ่งมีความหมายสำหรับพวกเขา

ผมเริ่มทำงานชุดนี้จากความทรงจำในครอบครัวของผม แต่เป้าประสงค์ของผมคือการขยายโครงการนี้ไปที่ครอบครัวอื่นๆ ทั่วทั้งประเทศ เป็นการแข่งกันเวลาเพราะผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์ค่อยๆ ล้มหายตายจากกันไป

... ภาพถ่ายและสิ่งของทั้งหมดนี้มีความสำคัญ ทั้งหมดเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ สงครามสามารถฆ่าผู้คนแต่ไม่สามารถฆ่าความทรงจำของผู้ที่มีชีวิตรอด ความทรงจำควรถูกปลุกขึ้นมา ให้เกิดการรับรู้และแบ่งปันเพื่อการศึกษาของมวลมนุษยชาติและเป็นการอนุรักษ์มรดกของบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลานรุ่นต่อไป...

*หมายเหตุ ผลงานอยู่ระหว่างการดำเนินการสำหรับพิมพ์หนังสือภาพเล่มต่อไปของผม

“ALIVE” is my personal concept to reveal the intimate memory of old photos and usual objects entrusted to me by local Cambodian families, forty years after the Khmer Rouge regime.

Since I was a young boy, in Cambodia, I have often listened to my parents, siblings, and relatives as they shared their past and painful experiences. In 1975, during the fall of the Lon Nol regime, my parents, as well as families threw away many old pictures and identity cards in order to hide their backgrounds. If not, they would have been killed immediately for being educated. However some people took great risks to keep photographs to remember their loved ones and objects, which represented something important to them.

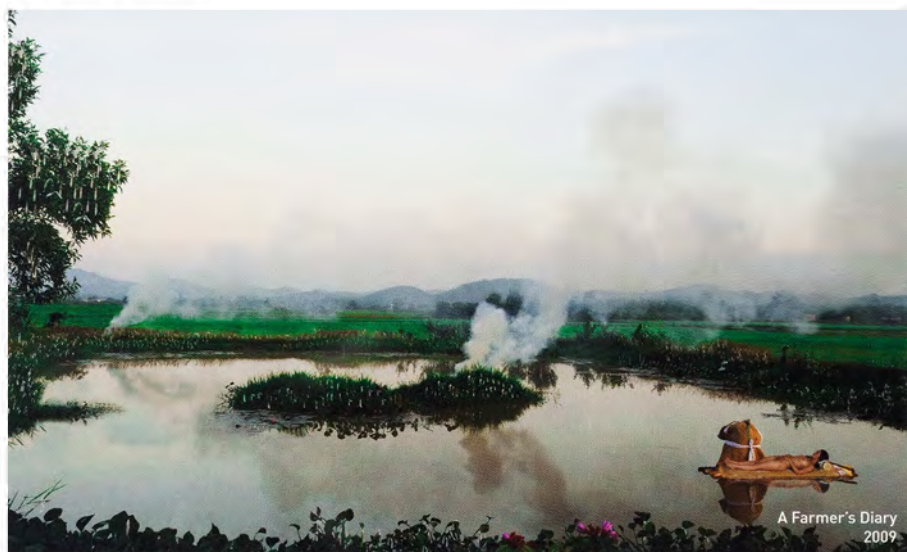
I started the series “ALIVE” from my personal family’s memory, but my purpose is to expand the project to other families throughout Cambodia. It is now a race against the clock, as living witnesses are gradually disappearing.

... All these photographs and objects are deeply significant. They are evidence of the past time in history. War can kill victims, but it cannot kill memory of the survivors. The memory should be alive, known and shared for the current research of human beings, and the preservation of heritage for the next generations ...

*Note: It is a work in progress for my next photo book publication.

PHAN QUANG

(Born 1976, Vietnam)

A Farmer's Diary เป็นโครงการภาพถ่ายที่ฟานเริ่มถ่ายในปีพ.ศ. 2552 ทั้งภาพของชนบทและเมืองปรากฏในงานของเขา โดยเขาพยายามที่จะปรองดองการแบ่งแยกระหว่างเมืองกับชนบทและเน้นถึงการพัฒนาที่เร่งด่วนทางเศรษฐกิจและสังคมของเวียดนาม ฟานนำเสนอชุดงานโดยร้อยเรียงประสบการณ์ส่วนตัวของเขาเข้ากับฉากที่เขาจินตนาการขึ้นมาภาพที่ออกมาจึงกว้างไกลไปมาระหว่างความฝันกับความจริง เขาเกิดในชุมชนเกษตรกรรมจังหวัดบิ่นห์ดีน (Binh Dinh) แต่ปัจจุบันฟานักและทำงานอยู่ในโฮจิมินห์ซิตี ฟานคือการรวมตัวของพรหมแดนที่พรมานระหว่างความเป็นเมืองและชนบท

A Farmer's Diary is a photographic project begun by Phan in 2009. Images of both the countryside and city pervade his work. Attempting to reconcile urban and rural divides and highlight Vietnam's accelerated socio-economic development; Phan presents a body of work that weaves his personal experiences with fictive scenarios. The resulting images oscillate between dreamscapes and reality. Born in the farming community of Binh Dinh but now living and working in Ho Chi Minh City, Phan is the embodiment of the blurred boundaries between the city and the countryside.

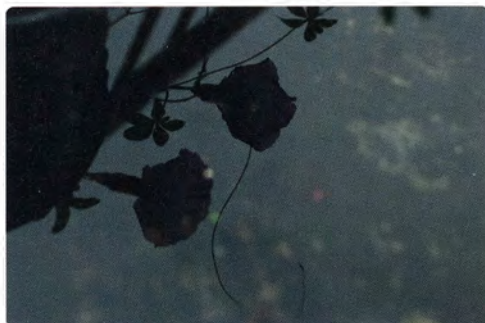

The Blind ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อให้นักธรรมชาติวิทยาโดย The Institute of Critical Zoologists ผลงานคือชุดพรางที่ใช้หลักการที่ว่าวัตถุจะเลือนหายไปจากสายตาถ้าแสงที่ตกกระทบวัตถุนั้นไม่สะท้อนกลับ แต่แสงกลับลาดส่องไปทั่วเหมือนไม่มีวัตถุอะไรอยู่ตรงนั้น ผลงานชุดนี้เป็นการเก็บภาพจากการทดลองชุดอำพรางในป่าสงวน ทุ่งหญ้า และสภาพแวดล้อมของเมือง

Developed for naturalists by The Institute of Critical Zoologists, The Blind is a camouflage cloak that works on the principle that an object vanishes from sight if light rays striking it are not reflected, but are instead forced to flow around it as if it was not there. This series of images documents the cloak being tested in nature reserves, grasslands and urban environments.

MINSTREL KUIK CHING CHIEH

(Born 1976, Malaysia)

Row, row, row your boat,

Gently down the stream.

Merrily, merrily, merrily, merrily,

Life is but a dream.

Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily
(2008 - now)

หนึ่งปีหลังจากที่กลับจากประเทศฝรั่งเศสไปอยู่ที่มาเลเซียในช่วงปีพ.ศ. 2550 ภาพถ่ายชุดนี้ถูกทำขึ้นมาเมื่อเริ่มรู้สึกสบายใจและปรับตัวได้ในสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมและการเมืองใหม่

การได้อยู่ที่บ้านพี่ชายและครอบครัวของเขาในกรุงกัวลาลัมเปอร์ ทำให้สนิทกับเขาเหมือนหลานสาววัยสี่ขวบพอเขาเริ่มเรียนภาษาอังกฤษระหว่างที่เรานั่งรถจากบันไดเรลที่ฉันอยู่เข้ากัวลาลัมเปอร์เรามักจะร้องเพลงภาษาอังกฤษสำหรับเด็กที่มีคำร้องคล้องจองว่า "Row, Row, Row Your Boat" เราสนุกสนานกันมากจากการร้องซ้ำไปซ้ำมาไปบนทางหลวงที่ดูไม่มีที่สิ้นสุดและรถติด

จากนั้นองกลับไป Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily เป็นงานที่อยู่นิ่งบนพื้นที่เวลาและสถานที่ที่ก่อให้เกิดการเล่าเรื่องราวของการสร้างบ้านและการสานฝัน

One year after my return from France to Malaysia in 2007, the photographic series came about when I started to feel more comfortable and rooted in the new cultural and political environment.

Living with my brother and his family at Kuala Lumpur, I grew closer with my 4-year old niece Hao-ming. When Hao-ming started to learn English, we often sang an English nursery rhyme called "Row, Row, Row Your Boat" during the long car trip between my hometown Pantai Remis and Kuala Lumpur. We had so much fun by repeating the song on the seemingly endless highway and traffic jams.

Looking back now, Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily, Mer.rily is essentially a time and place-based work, structured in a way to narrate a story of making home and preserving dream.

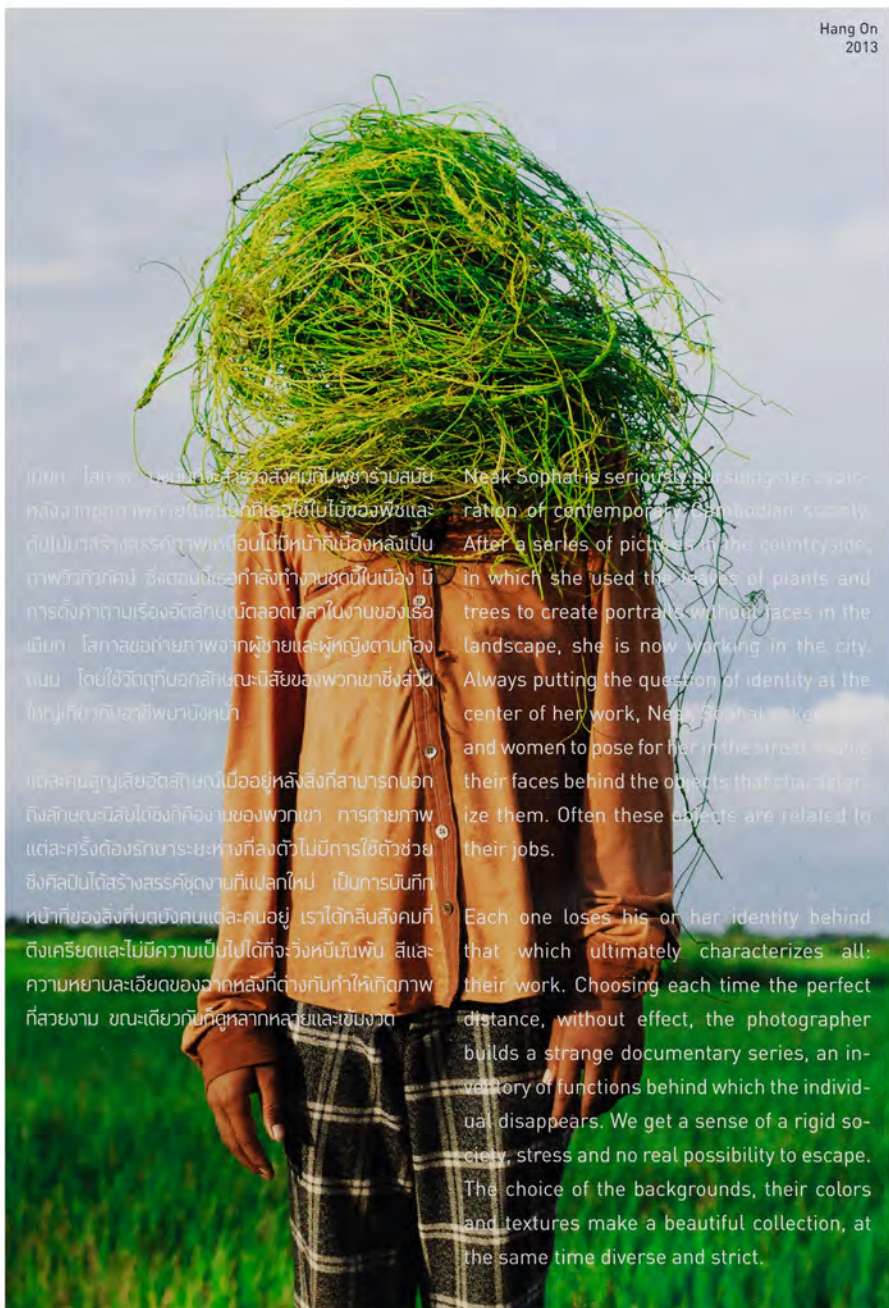
Hang On
2013

เนียน โสภณ เป็นช่างสร้างสังคมกับพวกร่วมสมัย
หลังจากออกเพิกเฉยโฉมหน้าของเธอใช้ใบไม้ของพืชและ
ต้นไม้มารังสรรค์ภาพเหมือนไม่มีหน้าก็เนื่องหลังเป็น
ภาพวิพากษ์คน ซึ่งตอนนั้นเธอกำลังทำงานชดเชยในเมือง มี
การตั้งคำถามเรื่องอัตลักษณ์ตลอดเวลาในงานของเธอ
เนียน โอกาสขอถ่ายภาพจากผู้ชายและผู้หญิงตามท้อง
ถนน โดยใช้วัตถุที่บอกลักษณะนิสัยของพวกเขาซึ่งส่วน
ใหญ่ก็พาตัวอาชีพมาบังหน้า

แต่ละคนสูญเสียอัตลักษณ์เมื่ออยู่หลังสิ่งที่สามารถบอก
ถึงลักษณะนิสัยได้ซึ่งก็คืองานของพวกเขา การถ่ายภาพ
แต่ละครั้งต้องรักษาระยะห่างที่ลงตัวไม่มีการใช้ตัวช่วย
ซึ่งศิลปินได้สร้างสรรค์ชุดงานที่แปลกใหม่ เป็นการบันทึก
หน้าที่ของสิ่งที่บดบังคนแต่ละคนอยู่ เราได้กลิ่นสังคมที่
ตึงเครียดและไม่มีความเป็นไปได้ที่จะวิ่งหนีมันพ้น สีและ
ความหนาแน่นของฉากหลังที่ต่างกันทำให้เกิดภาพ
ที่สวยงาม ขณะเดียวกันก็ดูหลากหลายและซับซ้อน

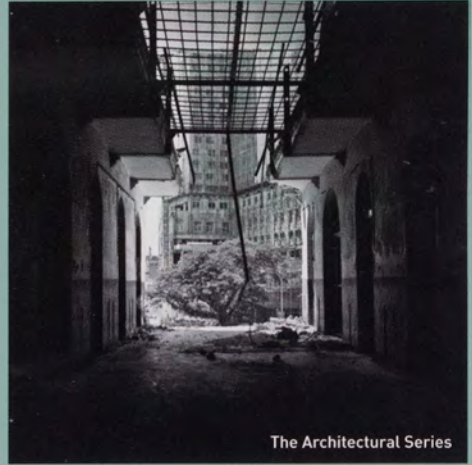
Neak Sopha is seriously pursuing her exploration of contemporary Cambodian society. After a series of pictures in the countryside, in which she used the leaves of plants and trees to create portraits without faces in the landscape, she is now working in the city. Always putting the question of identity at the center of her work, Neak Sopha makes men and women to pose for her in the street, hiding their faces behind the objects that characterize them. Often these objects are related to their jobs.

Each one loses his or her identity behind that which ultimately characterizes all: their work. Choosing each time the perfect distance, without effect, the photographer builds a strange documentary series, an inventory of functions behind which the individual disappears. We get a sense of a rigid society, stress and no real possibility to escape. The choice of the backgrounds, their colors and textures make a beautiful collection, at the same time diverse and strict.

NAZARUDDIN ABDUL HAMED

(Born 1971, Malaysia)

The Architectural Series

X เป็นสัญลักษณ์! ซี อี สปูนเนอร์ออกแบบอาคารตามรูปลักษณะของคนเวลาถูกจับเหยียดแขนเหยียดขาประหนึ่งเป็นตัวอักษร X ผลงานประกอบด้วยสองส่วน คือ โครงสร้างของสถาปัตยกรรมที่นำเสนอลักษณะทางกายภาพเหมือนมนุษย์ที่อายุมากและเสื่อมสภาพไปตามเวลาดูเจ็บลบบแต่คงความสง่า ขณะที่สิ่งที่ถูกเขียนบนกำแพงนำเสนอภาพของความเคลื่อนไหวต่อสิ่งที่ทำให้เรารู้สึกเดือดดาล เสียใจ เศร้าใจ มีความหวังและความปรารถนา มันเป็นแนวทางที่ถูกจัดระบบมาแล้วสำหรับลดความเป็นมนุษย์ของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น

การปฏิเสธสิ่งที่เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์คือการใช้ชีวิตในสังคม นั่นก็คือเป็นการลงโทษที่แท้จริงแล้ว ผลงานชุดนี้นำเสนอสถานการณืแบบนั้น เป็นการรวมตัวกันระหว่างเวลาและความจริงที่ถูกหยุดไว้ในเฟรม เพื่อฟังเสียงสะท้อนจากแดนไกล เหมือนในหนังสือพญกษัตริย์ X ถูกทำเป็นสัญลักษณ์ของกรรรมบติ พื้นที่นี้นำเสนอสิ่งที่มีคุณค่ามากจนกระทั่งเปลี่ยนการรับรู้ของคุณได้

X marked the spot! C E Spooner designed this facility based on an iconic form of a man surrendering while spreading both his legs and arm thus resemble the letter X. Consists of two segments, the architectural shots of the facility representing the physical form of man; aged and marred by time, silent and numb yet majestic while the wall writings embodies a dynamic yet generic sampling of what make us; US - emotions – rage, repent, sadness, of hope and desire; it is an organise way of dehumanising the inmates.

Denying the one major needs, socialising. That was the REAL punishment. This series is an expression of that situation, a convergence between time and reality, PAUSED in frames, so that the echoes of voices from distant can be heard. Like in an adventure books where X marked the treasure, this place offers far more values that linger and alter your perception.

หลายปีมานี้เฟือกเป็นช่างภาพถ่ายบัตรประชาชน เขาตัดสินใจว่านอกจากถ่ายภาพที่เป็น “ทางการ” เห็นแต่ช่วงไหล่ขึ้นไปแล้ว เขาจะถ่ายเพิ่มอีกภาพ (ที่ตรงข้ามกับข้องาน) ที่เห็นก้นทั้งทั้งหมด ผลคือการเปิดเผยในสิ่งที่ไม่เคยเห็นกันมาก่อนเลยว่าได้สร้างตัวตนของเราอย่างไร และเมื่อเราต้องทำในสิ่งที่เป็นการทางเราต้องซ่อนตัวตนของเราอย่างไร ในรูปบัตรประชาชนทั้งหมดเราถูกทำให้ประทับใจในบุคลิกภาพของผู้ที่ถูกถ่ายซึ่งเราเห็นแต่ช่วงบน เพราะผู้ที่ถูกถ่ายนั้นไม่เคยมาก่อนว่าเขาจะถูกถ่ายอีกภาพที่เห็นช่วงล่างด้วย

มันเป็นท่าทางที่ดูประหลาดสำหรับภาพถ่ายติดบัตรประชาชน พุดได้เลยว่าภาพเหล่านั้นไม่สามารถจับความเป็นตัวตนได้เสมอไป ความเป็นตัวตนนั้นอาจจะน้อยหรือมากกว่าสิ่งที่ภาพสามารถถ่ายทอดออกมาได้ เหมือนเฟือกอาจจะบอกว่าแค่เราขมก้างขึ้นเรายังเห็นมากขนาดนี้แล้วมืออะไรอีกหรือไม่ที่เราไม่เห็น เฟือกแสดงข้อจำกัดของภาพถ่ายพร้อมกับบอกว่าสิ่งที่เรามองเห็นนั้นบอกอะไรเราได้มากเหมือนกัน เช่น ภาพของชายแก่ที่ไว้เล็บยาวอย่างกับแม่มดทำให้เห็นอีกด้านที่ดูมีอารมณ์ลึกลับและดูน่าค้นหาของเขา

ความเรียงโดย บาร์บารา เฮอริแมน

A few years ago, Phuoc worked as an identity card photographer. He decided that in addition to the “official” photo taken from the shoulders up, he would take a second picture (unbeknownst to the subjects) that revealed their entire seated bodies. The results were revelatory, and speak volumes about how much of our identities is produced through style, and how much gets hidden away when we are asked to produce ourselves “officially.” In all of the identity card photos, the impression we get of the subject’s personality from the top up is belied by what they did not think would be photographed from below.

It is an ironic gesture for an identity card photograph to say that photographs cannot always capture identity, that identity is looser and wider than what a picture can give us. If widening the field of vision shows us this much, Phuoc seems to say, what about what we cannot see? Phuoc shows us photography’s limitations at the same time that he shows us that the visible can nevertheless tell us a lot: long, witchy looking nails on a hyper-masculine looking man show his poetic and mysterious side.

NARUEBES VADVAREE

(Born 1990, Thailand)

ตั้งแต่เข้ามาตั้งถิ่นฐานเป็นคนใกล้ชิดมากที่สุดคนหนึ่งในชีวิตของผมเริ่มมีอาการสมองเสื่อม อาการสูญเสียความจำที่กำลังคืบคลานเข้ามา ทำให้ผมรับรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างความสัมพันธ์ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่คนใกล้ชิดคนหนึ่งเริ่มที่จะจำสิ่งต่างๆ ไม่ได้แม้จะเป็นสิ่งกีดขวางที่อยู่นอกวันอาการหลงลืมที่คลั่งพาเอาไปจากผมหรือในทางกลับกันผมอาจเป็นฝ่ายที่กำลังเลือนหายไปจากอาณาเขตนั่น เหตุการณ์นี้ทำให้ผมอยากรจะบันทึกเก็บรักษาสิ่งที่มีารวบรวมเอาไว้ในวัยที่ยังจากกันได้อีกก่อนที่อาการของโรคจะเข้าใกล้มาสูญเสียความทรงจำไปหมดและจำผมไม่ได้อีกต่อไป

ดังนั้นการถ่ายภาพสำหรับผมจึงมีทั้งทางจะเป็นสื่อที่ช่วยบันทึกเรื่องราวประจำวันหรือใช้บันทึกภาพไว้บอกเล่าพลเหตุแล้ว ก็ให้ครอบครัวทำการบันทึกเรื่องราวของหนึ่เป็นจะเป็นการแลกเปลี่ยนกับภาพถ่ายที่ถ่ายทอด

ต่างๆ ในครอบครัวหรือกับเพื่อนฝูง ส่วนเป็นภาพแทนของความทรงจำกับการปะติดปะต่อเรื่องราวระหว่างกันแม้ผู้ถ่ายภาพจะเป็นคนละคนกับที่ตาม ช่วงเวลาร่วมครั้งปีที่ผมทำงานภาพถ่ายชุดนี้ร่วมกับอาน้ำเริ่มตั้งแต่การทำกับข้าวและกิจกรรมง่ายๆ อย่างการถ่ายภาพกับและกันในชีวิตประจำวัน

วันเวลาส่วนมากไปกับการสื่อสารถึงกันกับทำโดยมากใช้กับกัน ไม่ได้แสดงพลังภาพถ่ายหนึ่งกับผมบันทึกได้อีกด้วยบริเวณบ้าน ห้างไปมาของสิ่งของของอาน้ำเริ่มแสดงถึงรักก็โดยบังเอิญจนเป็นงานซึ่งภาพถ่ายที่อาน้ำกับผมถ่ายกันก็แสดงออกมาในเวลาที่อาน้ำได้เวลาของการสร้างภาพทรงจำเกี่ยวกับสิ่งของเรื่องราวครอบครัวที่ต่างๆ และเธอก็กำลังทำของผมนั่น จะแสดงภาพที่พวกรายภาพนั้นกลายเป็นสิ่งที่ผมรู้สึกว่าตนเป็นไปด้วยความจริง ภาพในจริง ความทรงจำและการจัดการในความเป็นจริง

Since my grandmother, one of the closest persons in my life has started to show symptoms of Alzheimer, her loss of memory has made me aware of a gradual change in our relationship. It is a change that a close family member is unable to remember anything, even what we talk about daily. Dementia is taking her away from me, and on the other hand, I am also disappearing from my grandmother's consciousness. This motivates me to preserve and keep records of what I have done with my grandmother in the days when her memory is still quite intact, before the disease would take all her memory, including the memory of me.

Apart from being the medium to record our everyday life and special events, photography is also a representation of memory when we take turns in taking pictures of our activities with family or friends. Photog-

raphy weaves our stories together even though those pictures may come from different photographers. I spent almost half a year working in this photography project with my grandmother, beginning with cooking and other simple activities like taking pictures of each other in our everyday life.

As time goes by, our communication is getting more and more difficult, as seen in still life photos I took from around the house. Grandmother's arrangement of things begins to show some incongruous logic. And finally, in the latest group of photos, the conversation I have with my grandmother takes the role in creating fake memory of objects, stories, places, and even me myself. I have eventually found that these photos are combinations of reality, unreality, memory, and total oblivion.

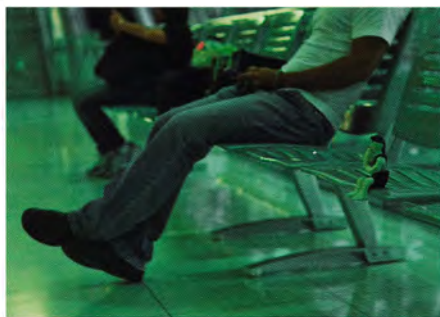
PRATEEP SUTHATHONGTHAI

(Born 1980, Thailand)

ฟิล์มคือร่องรอยของเวลาที่สามารรถแสดงความต่อเนื่องและแยกขาดในเวลาเดียวกัน ผมจงใจใช้มันร้อยเรียงความไม่สมบูรณ์ให้เกิดเป็นเอกภาพ ผ่านภาพที่สะท้อนความเชื่อปฏิบัติการใช้ร่างกายแสดงสภาวะการข้อยึดติดกับแรงโน้มถ่วง การสะดุดและการหยุดค้างของเวลาที่กำลังร้ายรำ

Film is the trace of time that, at the same time, shows the continuity and discontinuity. I intentionally interweave this imperfection to be a unity. The myth is reflected through the body posture in the position of holding against the gravity, discontinuing and pausing during the dancing time.

เราอาจจะเป็นสิ่งเล็กๆ บนโลกใบนี้ แต่ถ้าเรามีความทะเยอทะยาน ความเชื่อและกล้าพูดในสิ่งที่เราคิด เราจะพบว่าเรานั้นก็มีความพิเศษและแข็งแกร่งได้บนโลกใบนี้ นี่เป็นต้นความคิดสำหรับผลงาน "big world" หรือ โลกกว้างใหญ่ของสมชาย (ภาพถ่ายและการฉายภาพนิ่ง) แนวคิดนี้มาจากประสบการณ์ของผมเมื่อตอนที่อยู่ที่โตเกียว - เมืองใหญ่โอเอคิ ผู้คนในเมืองใหญ่นี้ดูเหมือนเป็นเครื่องจักรที่ไม่เคยหยุดซึ่งทำให้ผมรู้สึกเหมือนไม่มีใครเห็นไม่มีใครสนใจ อย่างไรก็ตามมันเป็นโอกาสที่ดีที่ผมได้เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ และผมก็ได้พิสูจน์แล้วว่าดินปืนเล็กๆ อย่างผมก็มีคุณค่าและสามารถแข็งแกร่งได้ในโลกกว้างใหญ่

To the world we maybe a little one, if we have ambition, belief and dare to present our thought, we will find out that we are also unique which can be shine to the world. This is an initial idea for my work 'big world' or Somsai's world (photos and stop motion). This concept based on my experience when I was in Tokyo - the big and high tech city. People in the big city look like machine that never stop which make me feel invisible. However, it is a good opportunity for me to learn new experiences and prove them that a small stone like me is valuable and be able to shine in the big world.

The flowers of old city #1

MES 56 เป็นองค์กรที่ไม่แสวงหากำไรก่อตั้งโดยกลุ่มศิลปินในปีพ.ศ. 2545 ที่เมืองยogyakarta ทำหน้าที่เหมือนเป็นห้องปฏิบัติการผลิตและรวบรวมความคิดทางศิลปะภาพถ่ายที่เน้นวิธีการเชิงสำรวจและทดลองตามแนวคิดและบริบท บ่งชี้ที่จะพัฒนาศิลปะร่วมสมัยและวัฒนธรรมทางสายตาพร้อมกับการขยายเครือข่ายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ผ่านทางกิจกรรมที่หลากหลาย อาทิ ศิลปินพำนัก การนำเสนอ/การอภิปราย นิทรรศการ และโครงการศิลปะสหศาสตร์

MES 56 is a non-profit institution, which was established in Jogja in 2002 by a group of artists, and function itself as a production laboratory and idea dissemination of photo-based art, which emphasizes in the exploratory and experimental approach, conceptually and contextually. With mission to develop contemporary art discourse and visual culture, while also optimize art network in the South East Asia region through several programs and activities such as residency, presentation/ discussion, exhibition, and inter-disciplinary art projects.

มีคือการเปรียบเทียบ ถ้าแกลเลอรีคือบ้าน ผลงานศิลปะคือหน้าต่างและประตู ศิลปินก็สามารถเป็นเจ้าบ้านของ "ช่วงเวลาหนึ่ง" จากระเบียงบ้านเราจะเห็นอาคารหรือบ้านหลังอื่นที่เป็นของเพื่อนบ้านผู้ซึ่งเหมือนอยู่ใกล้แต่ในความเป็นจริงห่างไกลจากชีวิตประจำวันของเรา

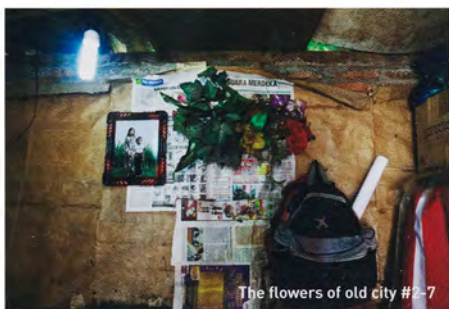
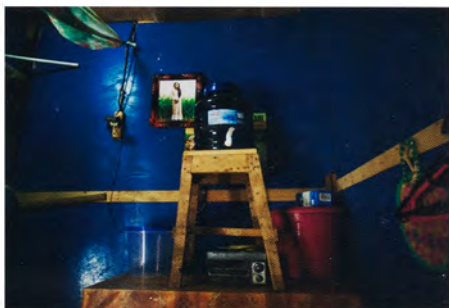
ในผลงานชุดนี้ ผมเชื้อเชิญและขอร้องให้เพื่อนบ้านมาร่วมโครงการถ่ายรูปกับเซมารังแกลเลอรี สามวันหลังการถ่ายรูปผมจะอัดรูปและเข้ากรอบเพื่อนมอบให้เพื่อนบ้าน ผมช่วยพวกเขาติดกรอบรูปนั้นในบ้านของพวกเขา แล้วผมก็ถ่ายรูปจากสถานที่ที่รูปนั้นติดตั้งอยู่ มันได้เลี้ยวเพื่อเพื่อนบ้านแต่ละคนมีการตอบสนองต่อกระบวนการนั้นแตกต่างกันออกไป

มีคำถามใหม่เกิดขึ้นหลังจากจัดโครงการและผมก็ไม่มีคำตอบให้แต่อย่างน้อยผมพยายามที่จะละลายพฤติกรรมที่ยังคงมีอยู่อย่างเห็นได้ชัด

This is an analogy: If a gallery is a house, works of art are the windows and doors, while the artist can be positioned as the host of "certain time". From a house terrace, we'll see other buildings or houses, a place of neighbors who are physically close but in fact, far in our daily life.

In this series, I invited and asked some neighbors to take a photo session inside Semarang Gallery. Three days after the shooting, I printed and framed the photos, gave them to the neighbors, helped them install in their home, then photographed again in a place where the pictures were placed. It's predictable that everyone has a different response on that process.

New questions arise after the project and I don't have the answer but at least I tried to break the ice that obviously has been existed,

The flowers of old city #1-7

JED ESCUETA

(Born 1981, Philippines)

สัปดาห์ไปในสมองของสัตว์เลื้อยคลานมีการเชื่อมต่อทางพันธุกรรมกับสิ่งมีชีวิตที่เป็นดินแบบ บางทีมันทำให้เราระลึกถึงความกลัวและความประหลาดใจแบบเด็กๆ ที่เราไม่สามารถตัวโตกว่ามันได้ และความรู้สึกกลัวไม่ใช่เพราะแค่เขี้ยวที่ใหญ่ คอที่ยาว ฟัน กรงเล็บ เขาและส่วนที่แหลมคมของมันเท่านั้น แต่มันเป็นเพราะเราไม่เคยเห็นมันมีชีวิตเลย ซึ่งแม้แต่เรา

เองก็อยากให้เป็นเช่นนั้น สิ่งที่จะบอกได้ว่าสิ่งมีชีวิตนี้คืออะไรและมีชีวิตอยู่อย่างไร คือ ซากกระดูก รอยเท้าและกองมูลสัตว์ที่กลายเป็นหินเท่านั้น ผมเห็นแบบเดียวกันเวลาที่เรามองภาพถ่าย นำอิศรย์แต่ไม่มีชีวิตและสามารถทำให้มันมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้งได้ในจินตนาการของเรา

และถ้าสิ่งนี้เป็นตัวเชื่อมระหว่างกระดูกจากยุคก่อนประวัติศาสตร์กับภาพถ่ายแล้ว ดังนั้นภาษาทางชีววิทยาของภาพถ่ายคือคำเดียวกับคำว่าโครงร่างเชิงภายนอกร่างกาย (exoskeleton) ที่เป็นระบบโครงภายนอกจำพวกปลอกที่ช่วยพยุงกระดูกและเสริมสมรรถนะความแข็งแรง เป็นคุณสมบัติที่เข้าไปเสริมตรงส่วนที่ความยืดหยุ่นของกระดูกนั้นขาดและมีผลบางอย่างที่เป็นบทบาทของ “ผู้ให้” เมื่อสองพันปีที่ผ่านมา

กระบวนการนี้เปรียบได้กับคนที่หัวใจสลายกำลังตัดรูปคนรักเก่าขนาดเท่ากระเป๋าสตางค์ จากความจริงหนึ่งไปสู่อีกความจริงหนึ่ง ซึ่งก็ยังเป็นความจริงเช่นเดิม

ภรรยาและลูกสาววัยสองขวบของผม ดันัญชา บราซิลเลียน ยูยิสสู สายดำ เพื่อนสนิทลูกบุญหัว ภาพบัว ของดันโน ลำต้นหนาแน่น ครอบครัวย้ายไปบราซิล โทมัส วันเกิดแม่ภรรยาครบ 87 ปี ปลายวันพลัม ถึงหนวดมาสสร้างใหม่เป็นสิ่งมีชีวิตที่เจ็บปวด ความเจ็บปวดไม่ได้มาจากการแยกจากกันแต่มาจากการมาอยู่ร่วมกัน ผมกลับกลืนกิน เป็นหายนะบนความน่าชื่นชม Thundersaurus จงเจริญ สิ่งมีชีวิตใหม่ที่นำมหัศจรรย์ที่ไม่ได้มีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีชีวิตอยู่แต่ก็ได้ออกไปแล้วตลอดกาล

Buried deep in our lizard brains is an inherent connection with these archetypal creatures. Perhaps it is the way they evoke child-like awe and wonder that some of us cannot outgrow, and the feeling of fright not just because of their huge teeth, long necks, teeth claws horns and spikes, but more so because we may never see them alive, even if we wanted to.

Our only clue as to what these creatures are and how they lived comes from their bones, preserved foot-prints and dung turned to stone. I see the same way we digest photographs, fantastic yet dead and can only be re-animated in our imaginations.

And if this can be the unifying factor between prehistoric bones and photographs, then in biological terms photography is synonymous to exoskeleton. An external support system, a sort of shell, outer-lining for the bone therefore it gains added strength and fortification. An added attribute to the otherwise general lack of tenderness of bones, and in effect they will have something that will take the role of “giver” whenever two hard surfaces collide.

This process is comparable to a broken-hearted person cutting up a former lover wallet portrait size. From one truth to the next, a truth that has yet to be.

My wife and our two year old daughter, cannabis flowers, Brazilian Jiu-Jitsu black belt promotions, my best friend smoking, blurred photos of trees, trunks with spikes, the Simpsons going to hell, kimonos, my mother-in-laws 87th birthday party, tips of film, all to make a new creature, in pain. Pain not from falling apart but from coming together, from integration, crisis to be known noticed appreciated. Long live the Thundersaurus!, a fantastic new creature never as alive as now and yet, once gone forever.

ภัณฑารักษ์รับเชิญ

อรรณย์ พองสมุทร

ผู้ช่วยภัณฑารักษ์

อโนทัย อูปคำ

ผู้แปล

মনবিলা রোজনান্দি

ออกแบบกราฟิก

รุจีลาวัฒน์ จันทร

ประสานงานนิทรรศการ

กาญจนาวัล ชัยวิริยานนท์
พัทธิรา ครองราษฎร์

กิจกรรมและการศึกษา

กฤษฎณา หัตถอิจจราษฎร์

ออกแบบนิทรรศการ

แพรวกทิเคิล ดีไซน์ สตูดิโอ
กนกนุช ศิลปวิศวกุล
สันติ ลอรัชวี
วรมธ ชำนาญนตริ

ติดตั้งนิทรรศการ

Keystone Studio
บุญมา แสนวงษา
ตามสิทธิ์ เตียเจริญ

สื่อสารและประชาสัมพันธ์

ธนกร ยังให้ผล
สุวัชร อุดมพัฒน์
คิธ แอนด์ คิน คอมมิวนิเคชั่น แอนด์ คอนซิลแตนท์

ถ่ายภาพและวิดีโอ

The Third Sound
วชร ภัณฑา
สิทธิเดช นุห้วง

Guest Curator

Ark Fongsmut

Assistant curator

Anothai Oupkum

Translator

Monvilai Rojanatanti

Graphic Designer

Rujee-Lawan Chandhorn

Exhibition Coordinators

Kanchanapawan Chaiviriyanont
Patthira Krongrat

Activity and education

Krissana Hatta-Atcharakun

Exhibition Design

PRACTICAL Design Studio
Kanoknuch Sillapawisawakul
Santi Lawrachawee
Woramet Chamnandontree

Exhibition Installers

Keystone Studio
Boonma Sanwongsa
Tamsit Tiachareon

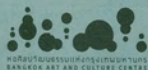
Communication

Thanakorn Younghaiphol
Suwatcharee Udomphat
Kith & Kin and Consultant

Video and Photo Recording

The Third Sound
Wachara Kanha
Sittidech Nuhoung

PHOTO
BANGKOK
2015

สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

ฝ่ายนิทรรศการ หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

939 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์ 02 214 6630 – 8

exhibition@bacc.or.th

www.bacc.or.th

www.facebook.com/baccpage

For enquiry, please contact :

BACC Exhibition Dept.

939 Rama I Rd., Wangmai, Pathumwan, Bangkok 10330

Tel. 02 214 6630 – 8

exhibition@bacc.or.th

www.bacc.or.th

www.facebook.com/baccpage